

Οι Χριστιανοί Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας Πιστεύουν . . .

Με το βάπτισμα ομολογούμε την πίστη μας στο θάνατο και στην ανάσταση του Ιησού Χριστού και δίνουμε μαρτυρία για το θάνατό μας ως προς την αμαρτία και την πρόθεσή μας να βαδίσουμε σε μια νέα ζωή. Έτσι, αναγνωρίζουμε το Χριστό ως Κύριο και Σωτήρα, γινόμαστε λαός Του και έχουμε την εισδοχή ως μέλη στη εκκλησία Του. Το βάπτισμα είναι σύμβολο της ένωσής μας με το Χριστό, της συγχώρησης των αμαρτιών μας και της αποδοχής του Αγίου Πνεύματος. Το βάπτισμα τελείται με κατάδυση στο νερό και προϋποθέτει βεβαίωση πίστης στον Ιησού και απόδειξη μετάνοιας από την αμαρτία. Ακολουθεί τη διδαχή από τη Γραφή και την αποδοχή των διδασκαλιών της.-

Βασικές Διδαχές, 14

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Η Νυαγκουίρα, που κατοικούσε στην Κεντρική Αφρική, δε θεωρούσε το βάπτισμα μια απλή επιλογή. Για περισσότερο από ένα χρόνο είχε μελετήσει με θέρμη τη Γραφή. Λαχταρούσε να γίνει Χριστιανή.

Ένα απόγευμα είπε στον άνδρα της αυτά που είχε μάθει. Οργισμένος αυτός φώναξε: “Δε θέλω αυτό το είδος της θρησκείας στο σπίτι μου, και αν εξακολουθείς να μελετάς, θα σε σκοτώσω.” Αν και συντριμμένη, η Νυαγκουίρα συνέχισε να μελετάει, και σύντομα ήταν έτοιμη για το βάπτισμα.

Πριν από την τελετή του βαπτίσματος, η Νυαγκουίρα γονάτισε με σεβασμό μπροστά στον άνδρα της και του είπε ότι θα βαπτιζόταν. Αυτός άρπαξε το μεγάλο μαχαίρι του και φώναξε: “Σου είπα ότι δε θέλω να βαπτισθείς. Την ημέρα που θα βαπτισθείς, θα σε σκοτώσω.”

Αλλά η Νυαγκουίρα αποφασισμένη να ακολουθήσει τον Κύριό της, έφυγε, ενώ οι απειλές του άνδρα της αντηχούσαν στα αυτιά της.

Πριν να μπει στο νερό, ομολόγησε τις αμαρτίες της και αφιέρωσε τη ζωή της στο Σωτήρα της, μη γνωρίζοντας αν θα παρέδιδε τη ζωή της εκείνη την ημέρα για τον Κύριό της. Ειρήνη πλημμύρισε την καρδιά της καθώς βαπτίσθηκε.

Όταν γύρισε στο σπίτι, έφερε το μαχαίρι στον άνδρα της.

“Βαπτίσθηκες;” ρώτησε εκείνος οργισμένος.

“Ναι”, απάντησε απλά η Νυαγκουίρα. “Ναι, το μαχαίρι”.

“Είσαι έτοιμη να πεθάνεις;”

“Ναι, είμαι έτοιμη.”

14. Το βάπτισμα

Απορημένος για το θάρρος της, ο άνδρας της δεν ήθελε πια να τη σκοτώσει.¹

Πόσο Σπουδαίο Είναι το Βάπτισμα;

Είναι άξιο λόγου να κινδυνεύσει κανείς τη ζωή του γι' αυτό; Απαιτεί ο Θεός πραγματικά το βάπτισμα; Η σωτηρία εξαρτάται από το αν είναι κάποιος βαπτισμένος;

Το Παράδειγμα του Ιησού. Κάποια μέρα ο Ιησούς άφησε το ξυλουργείο στη Ναζαρέτ, αποχαιρέτισε την οικογένειά Του και πήγε στον Ιορδάνη, όπου ο εξάδελφός Του Ιωάννης κήρυττε. Πλησιάζοντας στον Ιωάννη, ζήτησε να βαπτισθεί. Ξαφνιασμένος ο Ιωάννης προσπάθησε να Τον αποτρέψει λέγοντάς Του: «Εγώ χρειαν έχω να βαπτισθώ υπό σου, και συ έρχεσαι προς εμέ;» Ο Ιησούς του απάντησε: «Άφες τώρα, διότι ούτως είναι πρόπον εις ημάς να εκπληρώσωμεν πάσαν δικαιοσύνην.» (Μαθ. γ' 13-15).

Το βάπτισμα του Ιησού έδωσε στην τελετή² αυτή θεία καθιέρωση. (Μαθ. γ' 13-17, κα' 25). Το βάπτισμα είναι μια όψη της δικαιοσύνης στην οποία όλοι μπορούμε να συμμετέχουμε. Αφού ο Χριστός, ο Αναμάρτητος, βαπτίσθηκε για να εκπληρώσει «πάσαν δικαιοσύνην», εμείς που είμαστε αμαρτωλοί, πρέπει να κάνουμε το ίδιο.

Η Εντολή του Ιησού. Στο τέλος της διακονίας Του ο Χριστός έδωσε την εντολή στους μαθητές Του: «Πορευθέντες λοιπόν μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς να φυλάττωσι πάντα όσα παρήγγειλα εις εσάς.» (Μαθ. κη' 18-20).

Στην εντολή αυτή ο Ιησούς κάνει σαφές ότι απαιτεί το βάπτισμα εκείνων οι οποίοι επιθυμούν να αποτελέσουν μέρος της εκκλησίας Του, της πνευματικής βασιλείας Του. Καθώς, με τη διακονία των μαθητών, το Άγιο Πνεύμα οδηγούσε τους ανθρώπους να μετανοήσουν και να δεχθούν τον Ιησού ως Σωτήρα τους, έπρεπε να βαπτισθούν στο όνομα

14. Το βάπτισμα

του Τριαδικού Θεού. Το βάπτισμά τους θα αποδείκνυε ότι είχαν εισέλθει σε προσωπική σχέση με το Χριστό και υποσχέθηκαν να ζήσουν σε αρμονία με τις αρχές της βασιλείας της χάρις. Ο Χριστός ολοκλήρωσε την εντολή Του να βαπτίζουν με τη βεβαίωση, «και ιδού, εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας, έως της συντελείας του αιώνος».

Μετά την ανάληψη του Χριστού, οι απόστολοι διακήρυσαν την αναγκαιότητα και το επείγον του βαπτίσματος. (Πράξ. β'38, ι'48, κβ'16). Σε απάντηση, πλήθη βαπτίσθηκαν, δημιουργώντας την εκκλησία της Καινής Διαθήκης (Πράξ. β'41,47, η'12) και δεχόμενοι την εξουσία του Πατέρα, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος.

Βάπτισμα και Σωτηρία. Ο Χριστός είπε πως «όστις πιστεύση και βαπτισθή, θέλει σωθή». (Μάρκ. ις'16). Στην αποστολική εκκλησία το βάπτισμα αυτομάτως ακολουθούσε την αποδοχή του Χριστού. Ήταν η επιβεβαίωση της πίστης του νεοφύτου. (Πράξ. η'12, ις'30-34).

Ο Πέτρος χρησιμοποίησε την πείρα του Νώε στον κατακλυσμό για να απεικονίσει τη σχέση ανάμεσα στο βάπτισμα και στη σωτηρία. Στην προκατακλυσμιαία εποχή, η αμαρτία έφθασε σε τέτοιο βαθμό που, χρησιμοποιώντας το Νώε, ο Θεός ειδοποίησε τον κόσμο να μετανοήσει, ειδικά θα αντιμετώπιζε την καταστροφή. Μόνο οκτώ πρόσωπα πίστευσαν και εισήλθαν στην κιβωτό και «διεσώθησαν δι' ύδατος.» Και ο Πέτρος είπε: «Του οποίου αντίτυπον όν το βάπτισμα σώζει και ημάς την σήμερον, ουχί αποβολή της ακαθαρσίας της σαρκός, αλλά μαρτυρία της αγαθής συνειδήσεως εις Θεόν, διά της αναστάσεως Ιησού Χριστού.» (Α' Πέτρ. γ'20,21).

Ο Πέτρος εξήγησε ότι σωζόμαστε με το βάπτισμα, όπως ο Νώε και η οικογένειά του σώθηκαν με το νερό. Φυσικά, ο Θεός δεν έσωσε το Νώε με το νερό του κατακλυσμού. Κατ'αναλογία, το αίμα του Χριστού και όχι το νερό του βαπτίσματος είναι που αφαιρεί την αμαρτία από τον πιστό. «Αλλά το βάπτισμα, όπως η υπακοή [του Νώε] να εισέλθει

14. Το βάπτισμα

στην κιβωτό, είναι “μαρτυρία της αγαθής συνειδήσεως”. Όταν ο άνθρωπος, με τη δύναμη του Θεού δίνει τη “μαρτυρία”, η σωτηρία που εξασφαλίζεται “διά της αναστάσεως του Ιησού Χριστού” γίνεται αποτελεσματική.»³

Ωστόσο, ενώ το βάπτισμα είναι ζωτικά συνδεδεμένο με τη σωτηρία, δεν εξασφαλίζει τη σωτηρία.⁴ Ο Παύλος θεωρεί την εμπειρία της εξόδου του Ισραήλ ως συμβολική απεικόνιση του βαπτίσματος.⁵ «Δεν θέλω δε να αγνοήτε, αδελφοί, ότι οι πατέρες ημών ήσαν πάντες υπό την νεφέλην, και πάντες διά της θαλάσσης διήλθον, και πάντες εις τον Μωυσήν εβαπτίσθησαν εν τη νεφέλη και εν τη θαλάσση, και πάντες την αυτήν πνευματικήν βρώσιν έφαγον, και πάντες το αυτό πνευματικόν ποτόν έπιον.» Περιβαλλόμενος από το υγρό στοιχείο - το νέφος από επάνω και το νερό από τα δύο πλάγια - ο λαός του Ισραήλ συμβολικά βαπτίσθηκε καθώς διέσχισε την Ερυθρά Θάλασσα. Όμως, παρά την πείρα αυτή «δεν ευηρεστήθη ο Θεός εις τους πλειοτέρους εξ αυτών». (Α΄Κορ. ι΄1-5). Έτσι και σήμερα, το βάπτισμα δεν εξασφαλίζει αυτόματα τη σωτηρία. Οι εμπειρίες του λαού Ισραήλ «εγράφησαν προς νουθεσίαν ημών, εις τους οποίους τα τέλη των αιώνων έφθασαν, ώστε ο νομίζων ότι ίσταται, ας βλέπη μη πέση». (Α΄Κορ. ι΄11,12).

«Έν Βάπτισμα»

Ο τρόπος του βαπτίσματος στο χριστιανικό κόσμο ποικίλει. Μερικοί χρησιμοποιούν τη βύθιση, άλλοι το ράντισμα, και άλλοι πάλι το κατάβρεγμα. Χαρακτηριστικό της ενότητας που το Άγιο Πνεύμα φέρει στην εκκλησία είναι η εφαρμογή του «ενός βαπτίσματος». (Εφεσ. δ΄5).⁶ Τι αποκαλύπτει η Γραφή για την έννοια της λέξης *βαπτίζω*, την εφαρμογή της και την πνευματική έννοιά της;

Η Έννοια της λέξης «Βαπτίζω». Το ρήμα *βαπτίζω* προέρχεται από το αρχαίο ρήμα *βάπτω* που σήμαινε *βυθίζω* (κυριολεκτικά σε υγρό ή αίμα).⁷ Το ρήμα *βάπτω* με την έννοια του *βυθίζω* βρίσκουμε επίσης στα λόγια του Χριστού:

14. Το βάπτισμα

«Ο εμβάψας μετέμου εν τω πινακίω την χείρα». (Ματθ. κς΄23). Όταν το ρήμα *βαπτίζω* αναφέρεται στο βάπτισμα με νερό, οδηγεί στην ιδέα της κατάδυσης ενός ατόμου κάτω από το νερό.⁸

Στην Καινή Διαθήκη το ρήμα *βαπτίζω* χρησιμοποιείται:

1) για να αναφερθεί στο βάπτισμα με νερό (Ματθ. γ΄6, Μάρκ. α΄9, Πράξ. β΄41),

2) παραβολικά για τις θλίψεις και το θάνατο του Χριστού (Ματθ. κ΄22,23, Μάρκ. ι΄38,39, Λουκά ιβ΄50),

3) για την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος (Ματθ. γ΄11, Μάρκ. α΄8, Λουκά γ΄16, Ιωάν. α΄33, Πράξ. α΄5, ια΄16) και

4) για πλύσεις των χεριών ως ιεροτελεστία (Μάρκ. ζ΄3,4, Λουκά ια΄38).

Αυτή η τελευταία χρήση δηλώνει απλώς πλύσεις για καθάρισμα από τελεουργικές ακαθαρσίες, και δε νομιμοποιεί το βάπτισμα διά ραντίσματος.⁹ Η Γραφή χρησιμοποιεί το ουσιαστικό *βάπτισμα* για το βάπτισμα στο νερό και για το θάνατο του Χριστού. (Ματθ. γ΄7, κ΄22).

Η Καινή Διαθήκη δεν προσφέρει «καμιά απόδειξη ότι το ράντισμα εφαρμόσθηκε από τους αποστόλους. Αντίθετα, όλα αποδεικνύουν ότι ήταν μια μεταγενέστερη εφαρμογή.¹⁰

Βάπτισμα στην Καινή Διαθήκη. Οι αναφορές βαπτίσεων στην Καινή Διαθήκη εμπεριέχουν την κατάδυση. Διαβάζουμε ότι ο Ιωάννης βάπτισε στον Ιορδάνη ποταμό (Ματθ. γ΄6, Μάρκ. α΄5) και «εν Αινών, πλησίον του Σαλήμ, διότι ήσαν εκεί ύδατα πολλά». (Ιωάν. γ΄23). Μόνο η κατάδυση θα απαιτούσε «ύδατα πολλά».

Ο Ιωάννης βύθισε τον Ιησού στο νερό. Τον βάπτισε «εις τον Ιορδάνην», και μετά το βάπτισμα ο Ιησούς «*ανέβαινεν από του ύδατος*». (Μάρκ. α΄9,10, Ματθ. γ΄16).¹¹

Και η αποστολική εκκλησία βάπτισε με κατάδυση. Όταν ο Φίλιππος ο ευαγγελιστής βάπτισε τον Αιθίοπα ευνούχο, «κατέβησαν αμφότεροι εις το ύδωρ» και «ανέβησαν εκ του ύδατος». (Πράξ. η΄38,39).

14. Το βάπτισμα

Βάπτισμα στην Ιστορία. Πριν από τη χριστιανική εποχή οι Ιουδαίοι βάπτιζαν τους προσηλύτους με κατάδυση. Οι Εσσαίοι στο Κουμράν ακολουθούσαν την πρακτική της κατάδυσης και στα μέλη και στους προσηλύτους.¹²

Οι ζωγραφίες στις κατακόμβες και στις εκκλησίες, τα μωσαϊκά στα δάπεδα, στους τοίχους και στις οροφές, τα σχέδια σε αρχαίες εκδόσεις της Καινής Διαθήκης «αποτελούν συντριπτική απόδειξη για την κατάδυση ως φυσιολογικό τρόπο βαπτίσματος στη χριστιανική εκκλησία κατά τους πρώτους δέκα με δεκατέσσερες αιώνες.»¹³ Βαπτιστήρια σε αρχαίους καθεδρικούς ναούς, σε εκκλησίες και σε χαλάσματα στη Βόρεια Αφρική, στη Μικρά Ασία, στην Ελλάδα, στην Ιταλία, στη Γαλλία και αλλού μαρτυρούν για την αρχαιότητα αυτής της εφαρμογής.¹⁴

Η Έννοια του Βαπτίσματος

Η έννοια του βαπτίσματος είναι στενά συνδεδεμένη με τον τρόπο της εφαρμογής του. «Μόνο όταν το βάπτισμα γίνεται με κατάδυση φαίνεται η πλήρης σημασία του.»¹⁵

Σύμβολο του Θανάτου και της Ανάστασης του Χριστού. Όπως η κάλυψη με νερά συμβολίζει μια κατακλύζουσα θλίψη και στενοχώρια (Ψαλμ. μβ΄7. ξθ΄2, ρκδ΄4,5), έτσι και το νερό βαπτίσματος του Ιησού αντιπροσώπευε μια προφητική αναπαράσταση των παθών, του θανάτου και της ταφής Του (Μάρκ. ι΄38, Λουκά ιβ΄50), και η ανάδυσή Του από το νερό συμβόλιζε την ανάστασή Του που θα ακολουθούσε. (Ρωμ. ζ΄3-5).

Το βάπτισμα δε θα είχε σημασία ως σύμβολο των παθών του Χριστού, «αν η αποστολική εκκλησία εφάρμοζε έναν τρόπο βαπτίσματος διαφορετικό από την κατάδυση.» Επομένως, «το ισχυρότερο επιχείρημα για το βάπτισμα με κατάδυση είναι θεολογικό.»¹⁶

Σύμβολο Νέκρωσης κατά την Αμαρτία και Ζωοποίηση για το Θεό. Στο βάπτισμα οι πιστοί εισέρχονται στην

14. Το βάπτισμα

πείρα των παθών του Κυρίου μας. Ο Παύλος είπε: «Αγνοείτε ότι όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν, εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν; Συνετάφημεν λοιπόν μετ'αυτού διά του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα καθώς ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών διά της δόξης του Πατρός, ούτω και ημεῖς περιπατήσωμεν εις νέαν ζωήν.» (Ρωμ. ζ'3,4).

Η στενή σχέση του πιστού με το Χριστό αποκαλύπτεται μέσα από τις εκφράσεις «εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν», «εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν», «συνετάφημεν μετ'αυτού διά του βαπτίσματος». «Στη συμβολική πράξη του βαπτίσματος ο πιστός εισέρχεται στο θάνατο του Χριστού, και με μια πραγματική έννοια αυτός ο θάνατος γίνεται δικός του θάνατος. Και εισέρχεται στην ανάσταση του Χριστού και αυτή η ανάσταση γίνεται δική του ανάσταση.»¹⁷ Τι υποδηλώνει αυτή η είσοδος του πιστού στα πάθη του Κυρίου μας;

1. Θάνατος ως προς την αμαρτία. Στη βάπτισμα οι πιστοί «εγεινάμεν σύμφυτοι με αυτόν κατά την ομοιότητα του θανάτου αυτού [του Χριστού]» (Ρωμ. ζ'5) και «μετά του Χριστού συνεσταυρώθη», λέει ο Παύλος. (Γαλ. β'20). Αυτό σημαίνει «ότι ο παλαιός ημών άνθρωπος συνεσταυρώθη, διά να καταργηθή το σώμα της αμαρτίας, ώστε να μη ήμεθα πλέον δούλοι της αμαρτίας. Διότι ο αποθανών ηλευθερώθη από της αμαρτίας.» (Ρωμ. ζ'6,7).

Οι πιστοί απαρνούνται τον παλαιό τρόπο ζωής τους. Πέθαναν ως προς την αμαρτία και βεβαιώνουν ότι «τα αρχαία παρήλθον» (Β'Κορ. ε'17), ότι η ζωή τους είναι κρυμμένη με το Χριστό στο Θεό. Το βάπτισμα συμβολίζει τη σταύρωση της παλαιάς ζωής. Δεν είναι μόνο ένας θάνατος, αλλά και μια ταφή. «Συνετάφημεν μετ'αυτού εν τω βαπτίσματι.» (Κολ. β'12). Όπως η ταφή ακολουθεί το θάνατο ενός ατόμου, έτσι και ο πιστός όταν κατεβαίνει στον υγρό τάφο, η παλαιά ζωή του που πέθανε όταν δέχθηκε το Χριστό, τώρα θάβεται.

Στο βάπτισμα οι πιστοί απαρνούνται τον κόσμο. Υπακούοντας στην εντολή «εξέλθετε εκ του μέσου αυτών και

14. Το βάπτισμα

αποχωρίσθητε, λέγει Κύριος, και μη εγγύσητε ακάθαρτον» (Β΄Κορ. ς΄17), οι υποψήφιοι δηλώνουν δημόσια ότι εγκαταλείπουν το Σατανά και ότι δέχονται το Χριστό στη ζωή τους.

Στην αποστολική εκκλησία η κλήση για μετάνοια περιλάμβανε και την κλήση για βάπτισμα. (Πράξ. β΄38). Έτσι, το βάπτισμα σημαίνει πραγματική μετάνοια. Οι πιστοί πεθαίνουν ως προς τις παραβάσεις του νόμου και αποκτούν τη συγχώρηση της αμαρτίας με το αίμα του Χριστού που εξαγνίζει. Η τελετή του βαπτίσματος είναι απόδειξη εσωτερικού καθαρισμού - καθαρισμό από τις αμαρτίες των οποίων έγινε εξομολόγηση.

2. Ζωή για το Θεό. Η δύναμη της ανάστασης του Χριστού εργάζεται στη ζωή μας. Μας καθιστά ικανούς να «περιπατήσωμεν εις νέαν ζωήν», «νεκροί μεν κατά την αμαρτίαν, ζώντες δε εις τον Θεόν, διά Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών». (Ρωμ. ς΄4,11). Μαρτυρούμε ότι η μόνη ελπίδα νικηφόρου ζωής κατά της παλαιάς φύσης βρίσκεται στη χάρη του αναστηθέντα Σωτήρα, ο οποίος εξασφάλισε μια νέα πνευματική ζωή μέσα από την ενεργοποιούσα δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Αυτή η νέα ζωή μάς ανυψώνει σε ανώτερο επίπεδο εμπειρίας, δίνοντάς μας νέες αξίες, φιλοδοξίες και επιθυμίες με επίκεντρο αφιέρωσης τον Ιησού Χριστό. Τώρα είμαστε μαθητές του Σωτήρα μας, και το βάπτισμα είναι το σημείο της μαθητείας μας.

Σύμβολο Σχέσης Διαθήκης. Στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης η περιτομή ήταν σημείο Διαθήκης μεταξύ Θεού και Αβραάμ. (Γέν. ιζ΄1-7).

Η διαθήκη με τον Αβραάμ είχε και πνευματική και εθνική όψη. Η περιτομή ήταν σημείο εθνικής ταυτότητας. Ο ίδιος ο Αβραάμ και όλοι οι άρρενες της οικογένειάς του από οκτώ ημερών και επάνω έπρεπε να περιτμηθούν. (Γέν. ιζ΄10-14,25-27). Κάθε αρσενικό που δεν περιτεμνόταν, θα εξολοθρευόταν από το λαό, επειδή είχε παραβεί τη διαθήκη. (Γέν. ιζ΄14).

14. Το βάπτισμα

Το ότι η διαθήκη έγινε μεταξύ του Θεού και του Αβραάμ, ενός ενήλικα, αποκαλύπτει την πνευματική διάστασή της. Η περιτομή του Αβραάμ σήμαινε και επιβεβαίωνε την πρότερη πείρα του της δικαιοσύνης διαμέσου της πίστης. Η περιτομή του ήταν «σφραγίδα της δικαιοσύνης της εκ πίστεως της εν τη ακροβυστία». (Ρωμ. δ'11).

Αλλά η περιτομή μόνη δεν εξασφαλίζει την είσοδο στην αληθινή πνευματική διάσταση της διαθήκης. Συχνά οι απεσταλμένοι του Θεού ειδοποιούσαν ότι τίποτε λιγότερο από την πνευματική περιτομή θα ήταν επαρκές. «Περιτέμνετε λοιπόν την ακροβυστίαν της καρδιάς σας, και μη σκληρύνετε πλέον τον τράχηλόν σας.» (Δευτ. ι'16, λ'6, Ιερ. δ'4). «Πας ο οίκος Ισραήλ απερίτμητος την καρδίαν» θα ετιμωρείτο όπως οι Εθνικοί. (Ιερ. θ'25,26).

Όταν οι Ιουδαίοι απέρριψαν τον Ιησού ως Μεσσία, παρέβησαν τη διαθήκη τους με το Θεό, θέτοντας τέλος στην ιδιότητά τους ως ο εκλεκτός λαός του Θεού. (Δαν. θ'24-27, δείτε το κεφάλαιο 4). Αν και η διαθήκη του Θεού και οι υποσχέσεις Του παραμένουν οι ίδιες, Αυτός έκλεξε ένα νέο λαό. Ο πνευματικός Ισραήλ αντικατέστησε το ιουδαϊκό έθνος. (Γαλ. γ'27-29, ς'15,16).

Ο θάνατος του Χριστού επικύρωσε τη νέα διαθήκη. Οι άνθρωποι εισέρχονται στη διαθήκη αυτή διαμέσου της πνευματικής περιτομής - μια ανταπόκριση πίστης στον εξιλαστήριο θάνατο του Ιησού. Οι Χριστιανοί έχουν «το ευαγγέλιον προς τους απεριτμήτους». (Γαλ. β'7). Η νέα διαθήκη απαιτεί μια «εσωτερική πίστη» και όχι μια «εξωτερική τελετή» εκείνων που θέλουν να ανήκουν στον πνευματικό Ισραήλ. Μπορεί κάποιος να είναι Ιουδαίος από καταγωγή, αλλά μπορεί να γίνει Χριστιανός μόνο με την αναγέννηση. «Δίotti εν Χριστώ Ιησού ούτε περιτομή έχει ισχύν τινά, ούτε ακροβυστία, αλλά πίστις δι'αγάπης ενεργουμένη.» (Γαλ. ε'6). Εκείνο που έχει σημασία είναι «περιτομή η της καρδιάς, κατά το πνεύμα». (Ρωμ. β'28,29).

Το βάπτισμα, το σημείο σώζουσας σχέσης με τον Ιησού, αντιπροσωπεύει αυτή την πνευματική περιτομή. «Εις τον

14. Το βάπτισμα

οποίον και περιετμήθητε με περιτομήν αχειροποίητον, απεκδυθέντες το σώμα των αμαρτιών της σαρκός διά της περιτομής του Χριστού. Συνταφέντες μετ'αυτού εν τω βαπτίσματι, διά του οποίου και συνανέστητε διά της πίστεως της ενεργείας του Θεού, όστις ανέστησεν αυτόν εκ των νεκρών.» (Κολ. β'11,12).

«Έχοντας απεκδυθεί “το σώμα της σαρκός” με την πνευματική περιτομή που έκανε ο Χριστός, ο βαπτιζόμενος τώρα συνενταφιάζεται με το Χριστό και εισέρχεται σε μια σχέση διαθήκης με Αυτόν. Ως αποτέλεσμα είναι έτοιμος να δεχθεί την πληρότητα των υποσχέσεων της διαθήκης.»¹⁸
«Επειδή όσοι εβαπτίσθητε, εις Χριστόν, Χριστόν ενεδύθητε . . . Εάν δε ήσθε του Χριστού, άρα είσθε σπέρμα του Αβραάμ, και κατά την επαγγελίαν κληρονόμοι.» (Γαλ. γ'27-29). Όσοι έχουν εισέλθει στη σχέση αυτή της διαθήκης, έχουν τη βεβαιότητα του Θεού «θέλω είσθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου». (Ιερ. λα'33).

Σύμβολο Αφιέρωσης στην Υπηρεσία του Χριστού.

Κατά το βάπτισμά Του ο Ιησούς έλαβε ειδική επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, που σημαίνει ότι χρίσθηκε για την αποστολή την οποία Του είχε αναθέσει ο Πατέρας Του. (Μαθ. γ'13-17, Πράξ. ι'38). Η πείρα Του αποκαλύπτει ότι το βάπτισμα διά ύδατος και το βάπτισμα διά Πνεύματος συνυπάρχουν, ότι ένα βάπτισμα χωρίς το Άγιο Πνεύμα είναι ατελές.

Στην αποστολική εκκλησία η επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος συνήθως ακολουθούσε το βάπτισμα διά ύδατος. Έτσι και σήμερα, όταν βαπτιζόμαστε στο όνομα του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, αφοσιωνόμαστε, αφιερωνόμαστε στις τρεις μεγάλες δυνάμεις του ουρανού, ενωνόμαστε με αυτές για να διαδώσουμε το αιώνιο ευαγγέλιο.

Το Άγιο Πνεύμα μάς ετοιμάζει για τη διακονία αυτή, καθαρίζοντας τις καρδιές μας από την αμαρτία. Ο Ιωάννης Βαπτιστής δήλωσε ότι ο Ιησούς «θέλει σας βαπτίσει εν

14. Το βάπτισμα

Πνεύματι Αγίω και πυρί». (Μαθ. γ´11). Ο Ησαΐας αποκάλυψε ότι θα «εκπλύνη ο Κύριος την ακαθαρσίαν» του λαού Του «διά πνεύματος κρίσεως και διά πνεύματος καύσεως». (Ησ. δ´4). Ο Θεός είπε: «Θέλω . . . αποκαθαρίσει την σκωρίαν σου και αφαιρέσει όλον σου τον κασσίτερον.» (Ησ. α´25). «Ο Θεός ημών είναι πυρ καταναλίσκον» για την αμαρτία (Εβρ. ιβ´29). Το Άγιο Πνεύμα θα καθαρίσει τη ζωή εκείνων οι οποίοι παραδίδονται σε Αυτόν, κατακαίγοντας τις αμαρτίες τους.

Τότε το Άγιο Πνεύμα τους εξασφαλίζει τα χαρίσματά Του. Τα χαρίσματά Του είναι «μια ιδιαίτερη θεία δωρεά που δίδεται τη στιγμή του βαπτίσματος για να καταστήσει τον πιστό ικανό να προσφέρει τη διακονία του στην εκκλησία και να εργασθεί για εκείνους που δε δέχθηκαν ακόμη τον Ιησού Χριστό.»¹⁹ Το βάπτισμα του Αγίου Πνεύματος έδωσε στην πρώτη εκκλησία τη δύναμη να κηρύξει (Πράξ. α´5,8), και μόνο αυτό το ίδιο βάπτισμα θα καταστήσει την εκκλησία ικανή να ολοκληρώσει την αποστολή της κηρύττοντας το αιώνιο ευαγγέλιο της βασιλείας. (Μαθ. κδ´14, Αποκ. ιδ´6).

Σύμβολο της Εισόδου στην Εκκλησία. Ως σύμβολο αναγέννησης του ατόμου (Ιωάν. γ´3,5), το βάπτισμα σημαίνει και την είσοδο του ανθρώπου στην πνευματική βασιλεία του Χριστού.²⁰ Εφόσον ενώνει το νέο στην πίστη με το Χριστό, λειτουργεί ως η θύρα της εκκλησίας. Με το βάπτισμα ο Κύριος προσθέτει νέους μαθητές στο σώμα των πιστών - το σώμα Του, την εκκλησία. (Πράξ. β´41,47, Α΄Κορ. ιβ´13). Τότε γίνονται μέλη της οικογένειας του Θεού. Δεν μπορεί κάποιος να βαπτισθεί χωρίς να ενωθεί με την εκκλησιαστική οικογένεια.

Προσόντα για το Βάπτισμα

Η Γραφή συγκρίνει τη σχέση ανάμεσα στο Χριστό και στην εκκλησία Του με το γάμο. Στο γάμο τα δύο μέρη πρέπει να γνωρίζουν καλά τις ευθύνες και τις δεσμεύσεις που αυτός εμπεριέχει. Όσοι επιθυμούν να βαπτισθούν, πρέπει

14. Το βάπτισμα

να παρουσιάσουν στη ζωή τους πίστη, μετάνοια, τους καρπούς της μετάνοιας, να έχουν κατανοήσει τη σημασία του βαπτίσματος και τα επακόλουθα της πνευματικής σχέσης.²¹

Πίστη. Μια αναγκαία προϋπόθεση για το βάπτισμα είναι πίστη στην εξιλαστήρια θυσία του Ιησού ως το μόνο μέσον σωτηρίας για την αμαρτία. Ο Χριστός είπε: «Ὅστις πιστεύσῃ και βαπτισθῆ, θέλει σωθῆ.» (Μάρκ ις´16). Στην αποστολική εκκλησία βαπτίζονταν μόνο εκείνοι που πίστευαν στο ευαγγέλιο. (Πράξ. η´12, 36,37, ιη´8).

Αφού «η πίστις είναι εξ ακοής, η δε ακοή διά του λόγου του Θεού» (Ρωμ. ι´17), η διδασκαλία είναι ένα ουσιώδες μέρος της ετοιμασίας του βαπτίσματος. Η μεγάλη εντολή του Χριστού βεβαιώνει τη σπουδαιότητα μιας τέτοιας διδασκαλίας: «Πορευθέντες λοιπόν μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς να φυλάττωσι πάντα όσα παρήγγειλα εις εσάς.» (Ματθ. κη´19,20). Πρέπει να προηγηθεί η διδασκαλία για να γίνει κάποιος μαθητής.

Μετάνοια. Ο Πέτρος είπε: «Μετανοήσατε, και ας βαπτισθῆ έκαστος υμών». (Πράξ. β´38). Η διδασκαλία στο Λόγο του Θεού δημιουργεί όχι μόνο πίστη, αλλά μετάνοια και επιστροφή. Οι άνθρωποι ανταποκρινόμενοι στην κλήση του Θεού, βλέπουν την απελπιστική κατάστασή τους, ομολογούν την αμαρτωλότητά τους, υποτάσσονται στο Θεό, μετανοούν για την αμαρτία τους, δέχονται την εξιλέωση του Χριστού και αφιερώνονται σε μια νέα ζωή μαζί Του. Χωρίς επιστροφή δεν μπορούν να εισέλθουν σε μια προσωπική σχέση με τον Ιησού Χριστό. Μόνο με τη μετάνοια μπορούν να έχουν την εμπειρία του θανάτου ως προς την αμαρτία - αναγκαία προϋπόθεση για το βάπτισμα.

Καρποί της Μετάνοιας. Όσοι επιθυμούν το βάπτισμα, πρέπει να ομολογήσουν πίστη και εμπειρία μετάνοιας. Αλλά όσο δε φέρουν «καρπούς αξίους της μετάνοιας» (Ματθ.

14. Το βάπτισμα

γ'8), δε θα ικανοποιήσουν τις βιβλικές απαιτήσεις για το βάπτισμα. Η ζωή τους πρέπει να αποδείξει την προσκόλλησή τους στην αλήθεια όπως ήταν στον Ιησού, και να εκφράσουν την αγάπη τους στο Θεό υπακούοντας στις εντολές Του. Ετοιμαζόμενοι για το βάπτισμα πρέπει να εγκαταλείψουν τις πλανημένες δοξασίες και συνήθειες. Οι καρποί του Πνεύματος που επιδεικνύονται στη ζωή τους, θα αποκαλύψουν ότι ο Κύριος κατοικεί μέσα τους και αυτοί μέσα Του. (Ιωάν. ιε'1-8). Όσο δε δίνουν αυτή την απόδειξη της σχέσης τους με το Χριστό, δεν είναι ακόμη έτοιμοι να ενωθούν με την εκκλησία.²²

Εξέταση των Υποψηφίων. Το να γίνει κανείς μέλος της εκκλησίας σημαίνει να κάνει ένα πνευματικό βήμα. Δεν αρκεί να καταγραφεί το όνομά του στο βιβλίο. Αυτοί που κάνουν το βάπτισμα, είναι υπεύθυνοι να καθορίσουν την ωριμότητα των υποψηφίων για βάπτισμα. Ωφείλουν να εξακριβώσουν κατά πόσον οι υποψήφιοι κατανόησαν τις αρχές στις οποίες η εκκλησία είναι προσκολλημένη, και ότι δίνουν δείγματα της αναδημιουργίας τους και χαρούμενη εμπειρία με τον Κύριο Ιησού.²³

Παραταύτα, πρέπει να είναι προσεκτικοί να μη κρίνουν τα κίνητρα εκείνων οι οποίοι θέλουν να βαπτισθούν. «Όταν ένα πρόσωπο παρουσιάζεται ως υποψήφιο για να γίνει μέλος της εκκλησίας, πρέπει να εξετάσουμε τους καρπούς της ζωής του, και να αφήσουμε την ευθύνη των κινήτρων του στον ίδιο.»²⁴

Μερικοί θάφτηκαν ζωντανοί στα νερά του βαπτίσματος. Το εγώ τους δεν πέθανε. Αυτοί δεν έλαβαν νέα ζωή εν Χριστώ. Όσοι ενώθηκαν με την εκκλησία με τον τρόπο αυτό, έφεραν μαζί τους τα σπέρματα της αδυναμίας και αποστασίας. Η ανόσια επιρροή τους φέρνει σύγχυση μέσα στην εκκλησία και έξω από αυτή, σε σημείο που να διακινδυνεύει η μαρτυρία της εκκλησίας.

Μπορούν να Βαπτίζονται τα Βρέφη και τα Παιδιά; Το βάπτισμα ενσωματώνει τους νεοφύτους στην εκκλησία με

14. Το βάπτισμα

το γενικό πλαίσιο "η εκ νέου γέννηση". Η επιστροφή τους παρέχει σε αυτούς το δικαίωμα να βαπτισθούν και να γίνουν μέλη της εκκλησίας. Η ενσωμάτωση λαμβάνει χώρα με την "αναγέννηση" και όχι με τη "γέννηση βρέφους". Γι'αυτό οι πιστοί βαπτίσθηκαν - «άνδρες τε και γυναίκες». (Πράξ. η'12,13,29-38, θ'17,18, Α'Κορ. α'14). «Πουθενά στην Καινή Διαθήκη δεν έχει επιτραπεί και δεν έχει υποδειχθεί το νηπιοβάπτισμα.»²⁵ Διαβάστε την ακόλουθη ομολογία: «Μου είναι αδύνατο να αναγνωρίσω στο νηπιοβάπτισμα το βάπτισμα της εκκλησίας της Καινής Διαθήκης.»²⁶

Επειδή τα βρέφη και τα μικρά παιδάκια δεν μπορούν να έχουν την εμπειρία της επιστροφής, δεν μπορούν και να βαπτισθούν. Αυτό σημαίνει ότι εξαιρούνται από την ολότητα της νέας διαθήκης; Και βέβαια όχι! Ο Ιησούς δεν τα εξαιρεί από τη βασιλεία της χάρις. Ο ίδιος είπε: «Αφήσατε τα παιδιά και μη εμποδίζετε αυτά να έλθωσι προς εμέ, διότι των τοιούτων είναι η βασιλεία των ουρανών.» Στη συνέχεια έθεσε τα χέρια Του επάνω τους. (Ματθ. ιθ'14,15). Οι πιστοί γονείς εκπληρώνουν ένα ζωτικό ρόλο οδηγώντας τα παιδιά τους σε μια σχέση με το Χριστό, η οποία θα τα οδηγήσει προφανώς στο βάπτισμα.

Η θετική ανταπόκριση του Ιησού στις μητέρες που έφεραν τα παιδιά τους σε Αυτόν για να τα ευλογήσει, οδήγησε στη συνήθεια της αφιέρωσης των παιδιών. Για την τελετή αυτή οι γονείς φέρνουν τα παιδιά τους στην εκκλησία να τα παρουσιάσουν ή να τα αφιερώσουν στο Θεό.

Σε ποια ηλικία ένα άτομο είναι έτοιμο για βάπτισμα; Τα άτομα είναι έτοιμα να βαπτισθούν εάν

- 1) είναι αρκετά μεγάλα για να κατανοήσουν την έννοια του βαπτίσματος,
- 2) παραδίδονται στο Χριστό και έχουν μετανοήσει,
- 3) κατανοούν τις θεμελιώδεις αρχές του Χριστιανισμού και
- 4) κατανοούν τη σημασία να είναι μέλη της εκκλησίας.

14. Το βάπτισμα

Ένα πρόσωπο θέτει σε κίνδυνο τη σωτηρία του όταν έρχεται σε ηλικία να έχει συναίσθηση και όμως απορρίπτει την επιρροή του Αγίου Πνεύματος.

Επειδή τα άτομα διαφέρουν ως προς την πνευματική ωριμότητα σε δεδομένη ηλικία, μερικά είναι έτοιμα για βάπτισμα σε μικρότερη ηλικία από άλλα. Έτσι, δεν μπορούμε να καθορίσουμε ελάχιστο όριο ηλικίας για βάπτισμα. Όταν οι γονείς δίνουν τη συγκατάθεσή τους να βαπτισθούν τα παιδιά τους σε νεαρή ηλικία, πρέπει να δεχθούν και την ευθύνη της πνευματικής αύξησης και της διαμόρφωσης του χαρακτήρα.

Ο Καρπός του Βαπτίσματος.

Ο κατ'εξοχήν καρπός του βαπτίσματος είναι μια ζωή βιωμένη για το Χριστό. Σκοποί και φιλοδοξίες στρέφονται στο Χριστό, όχι στο εγώ. «Εάν λοιπόν συνανέστητε μετά του Χριστού, τα άνω ζητείτε, όπου είναι ο Χριστός καθήμενος εν δεξιά του Θεού. Τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης.» (Κολ. γ'1,2). Το βάπτισμα δεν είναι η ύψιστη κορυφή στην οποία μπορεί να φθάσει ο Χριστιανός. Καθώς αναπτυσσόμαστε πνευματικά, αποκτούμε χριστιανικές χάρες οι οποίες θα χρησιμοποιηθούν στην υπηρεσία των άλλων στο σχέδιο του Θεού για πολλαπλασιασμό. «Χάρις και ειρήνη πληθυνθείη εις εσάς διά της επιγνώσεως του Θεού και του Ιησού του Κυρίου ημών.» (Α' Πέτρ. α'2). Καθώς παραμένουμε πιστοί στην υπόσχεση που δώσαμε κατά το βάπτισμα, ο Πατέρας, ο Υιός και το Άγιο Πνεύμα, στο όνομα των οποίων βαπτισθήκαμε, μας βεβαιώνουν ότι έχουμε πρόσβαση στη θεία δύναμη η οποία θα μας παρασταθεί στις δυσκολίες που θα αντιμετωπίσουμε στην ζωή μας μετά το βάπτισμα.

Ο δεύτερος καρπός είναι η ζωή που βιώνουμε για την εκκλησία του Χριστού. Δεν είμαστε πια απομονωμένα άτομα. Γίνουμε μέλη της εκκλησίας του Χριστού. Ως ζώντες λίθοι οικοδομούμε τον οίκο του Θεού. (Α' Πέτρ. β'2-5). Διατηρούμε μια ειδική σχέση με το Χριστό, την κεφαλή της εκκλησίας, από τον οποίο λαμβάνουμε κάθε μέρα τη χάρη για να ανα-

14. Το βάπτισμα

πυχθούμε στην αγάπη. (Εφεσ. δ'16). Αναλαμβάνουμε τις ευθύνες μέσα στον κύκλο της εκκλησίας, τα μέλη της οποίας φέρουν την ευθύνη των νεοβαπτισθέντων (Α' Κορ. ιβ'12-26). Για το δικό τους καλό καθώς και για το καλό της εκκλησίας, αυτά τα νέα μέλη πρέπει να επιδοθούν σε μια ζωή λατρείας, προσευχής και σε στοργική υπηρεσία. (Εφεσ. δ'12).

Ο τελευταίος καρπός είναι μια ζωή βιωμένη μέσα στον κόσμο και για τον κόσμο. Αληθεύει πως όσοι βαπτισθήκαμε, κρατάμε το πολίτευμά μας στον ουρανό. (Φιλιπ. γ'20). Αλλά έχουμε κληθεί έξω από τον κόσμο για να εκπαιδευθούμε μέσα στο σώμα του Χριστού και να επιστρέψουμε στον κόσμο ως υπηρέτες, συμμετέχοντας στη σωτήρια διακονία του Χριστού. Οι αληθινοί μαθητές δε θα αποσυρθούν από τον κόσμο για να είναι μέσα στην εκκλησία. Έχουμε γεννηθεί στη βασιλεία του Χριστού ως ιεραπόστολοι. Η πιστότητα στη συνθήκη μας κατά το βάπτισμα συνεπάγεται να οδηγήσουμε και άλλους στη βασιλεία της χάρις.²⁷

Σήμερα ο Θεός με λαχτάρα μας περιμένει να συμμετέχουμε στην άφθονη ζωή που με τόση καλοσύνη μας προμηθεύει. «Και τώρα τί βραδύνεις; Σηκωθείς βαπτίσθητι και απολούσθητι από των αμαρτιών σου, επικαλεσθείς το όνομα του Κυρίου.» (Πράξ. κβ'16).

14. Το βάπτισμα

Βιβλιογραφία και Σχόλια

1. S. M. Samuel, «A Brave African Wife» *Review and Herald*, 14-02-1963, σελ. 19.

2. Μια τελετή είναι μια καθιερωμένη συμβολική θρησκευτική ιεροτελεστία ή ένας τύπος που εκθέτει τις κεντρικές αλήθειες του ευαγγελίου και αποτελεί παγκόσμια και μόνιμη υποχρέωση. Ο Χριστός θέσπισε δύο τελετές - το βάπτισμα και το Κυριακό Δείπνο. Μια τελετή δεν είναι μια ιεροτελεστία με την έννοια μιας πράξης η οποία από μόνη της εξασφαλίζει τη χάρη και τη σωτηρία. Δείτε Strong, *Systematic Theology* (Philadelphia, PA: Judson Press, 1954), σελ. 930. «Baptism», *SDA Encyclopedia*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 128,129.

3. Jemison, *Christrian Beliefs*, σελ. 244.

4. «Ευθύς εξαρχής οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας ως προερχόμενοι από τους Διαμαρτυρομένους, απέρριψαν

14. Το βάπτισμα

κάθε άποψη για το βάπτισμα ως μια πράξη η οποία από μόνη της εξασφαλίζει τη χάρη και τη σωτηρία.» «Baptism» *SDA Encyclopedia*, αναθεωρημένη έκδοση. σελ. 128.

5. *SDA Bible Commentary*, αναθεωρημένη έκδοση, 6ος τόμος, σελ. 740.

6. Σε κάποιες περιπτώσεις άτομα που βαπτίσθηκαν με κατάδυση, αισθάνθηκαν ότι έπρεπε να βαπτισθούν πάλι. Αυτή η επιθυμία έρχεται σε αντίθεση με τον ισχυρισμό του Παύλου ότι υπάρχει μόνο «έν βάπτισμα» (Εφεσ. δ΄5); Η ενέργεια του Παύλου αποκαλύπτει ότι δεν είναι έτσι. Κατά την επίσκεψή του στην Έφεσο συνάντησε πολλούς μαθητές οι οποίοι είχαν βαπτισθεί από τον Ιωάννη το Βαπτιστή. Είχαν την εμπειρία της μετάνοιας και είχαν εκφράσει την πίστη τους στην έλευση του Μεσσία. (Πράξ. ιθ΄1-5).

Αυτοί οι μαθητές δεν είχαν σαφή αντίληψη του ευαγγελίου. «Όταν έλαβαν το βάπτισμα από τα χέρια του Ιωάννη, κρατούσαν ακόμη σοβαρές πλάνες. Αλλά παίρνοντας περισσότερο φως, με χαρά δέχθηκαν το Χριστό ως το Λυτρωτή τους, και με αυτά τα βήματα επήλθε μια αλλαγή στις ευθύνες τους. Όταν έλαβαν μια καθαρότερη πίστη, επήλθε αλλαγή στη ζωή και στο χαρακτήρα τους. Ως τεκμήριο αυτής της αλλαγής και αναγνώριση της πίστης τους στο Χριστό, ξαναβαπτίσθηκαν στο όνομα του Ιησού.

«Πολλοί ειλικρινείς οπαδοί του Χριστού είχαν παρόμοια εμπειρία. Μια σαφέστερη κατανόηση του θελήματος του Θεού, τοποθετεί τον άνθρωπο σε νέα σχέση με Αυτόν. Νέα καθήκοντα αποκαλύπτονται. Πολλά πράγματα που άλλοτε φαίνονταν αθώα, ή ακόμη και αξιέπαινα, τώρα φαίνονται να είναι αμαρτωλά. . . Η προηγούμενη βάπτισμα δεν τον ικανοποιεί τώρα. Είδε τον εαυτό του αμαρτωλό, καταδικασμένο από το νόμο του Θεού. Είχε και πάλι την εμπειρία του θανάτου εξαιτίας της αμαρτίας, και επιθυμεί εκ νέου να ταφεί με το Χριστό διαμέσου του βαπτίσματος, ώστε να αναστηθεί και να βαδίζει μια νέα ζωή. Μια τέτοια πορεία είναι σε αρμονία με το παράδειγμα του Παύλου στο βάπτισμα των Ιουδαίων προσήλυτων. Αυτό το περιστατικό καταχωρήθηκε διά

14. Το βάπτισμα

του Αγίου Πνεύματος ως ένα διδακτικό μάθημα για την εκκλησία.» (White, *Sketches From the Life of Paul* [Battle Creek, MI: Review and Herald, 1883], σελ. 132,133. Δείτε επίσης *Κανονισμοί της Εκκλησίας*, σελ. 47. White, *Evangelism*, σελ. 372-375.

Η Γραφή δεν αντιτίθεται σε ένα αναβάπτισμα για άτομα τα οποία αθέτησαν τη συνθήκη τους με το Θεό με βαριές αμαρτίες ή αποστασία και έπειτα μετανόησαν επιθυμώντας να ανανεώσουν τη συνθήκη τους. (Δείτε *SDA Church Manual*, σελ. 51,162. White, *Evangelism*, σελ. 375).

7. Ένα παράδειγμα από την αρχαιότητα: Τραγωδία του Αισχύλου Προμηθέας Δεσμώτης 863. «Εν σφαγαίσι βάψασα ξίφος». Στην απλή γλώσσα είναι «έχοντας βυθίσει το ξίφος στα σφάγια».

8. George E Rice, «Baptism: Union with Christ», *Ministry*, Μάιος 1982, σελ. 20.

9. Δείτε Albrecht Oepke, «Bapto, Baptizo» στο *Theological Dictionary of the New Testament*, 1ος τόμος, σελ. 535. Arndt and Gingrich, *Greek-English Lexicon of the New Testament*, σελ. 131.

10. J. K. Howard, *New Testament Baptism* (London: Pickering & Inglis Ltd, 1970), σελ. 48.

11. Πλάγια γραφή προστέθηκε.

12. Matthew Black, *The Scrolls and Christian Origins* (New York: Charles Scribner's Sons, 1961), σελ. 96-98. Δείτε επίσης «Baptism» *SDA Bible Dictionary*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 118,119.

13. G. E. Rice, «Baptism in the Early Church», *Ministry*, Μάρτιος 1981, σελ. 22. Henry F. Brown, *Baptism Through the Centuries* (Mountain View, CA: Pacific Press. 1965). William L. Lampkin, *A History of Immersion* (Nashville: Broadman Press, 1962). Wolfred N. Cotte, *The Archeology of Baptism* (London: Yales and Alexander, 1876).

14. Brown, *Baptism Through the Centuries*, σελ. 49-90.

14. Το βάπτισμα

15. Alfred Plummer, *A Critical and Exegetical Commentary to S. Luke, the International Critical Commentary*, έκδοση Samuel R. Driver et al, 5η έκδοση (Edinburgh: T.& T. Clark, 1981 ανατύπωση), σελ. 88.

16. «Baptism», *SDA Encyclopedia*, αναθεωρημένη έκδοση, σελ. 128.

17. Howard, *New Testament Baptism*, σελ. 69.

18. G. E. Rice, «Baptism: Union With Christ», *Ministry*, Μάιος 1982, σελ. 21.

19. Gottfried Oosterwal, «Every Member a Minister? From Baptism to a Theological Base», *Ministry*, Φεβρουάριος 1980, σελ. 4-7. Δείτε επίσης Rex D. Edwards, «Baptism as Ordination», *Ministry*. Αυγουστος 1983, σελ. 4-6.

20. White, *SDA Bible Commentary*, αναθεωρημένη έκδοση, 6ος τόμος, σελ.1075.

21. Εάν υπάρχουν όροι για το βάπτισμα, πώς μπορεί κανείς να βαπτισθεί «υπέρ των νεκρών»; Η ακόλουθη ερμηνεία εξασφαλίζει την αρμονία του βιβλικού μηνύματος:

Στο κεφάλαιο Α΄Κορ. ιε΄ο Παύλος τονίζει τη σημασία της ανάστασης και απορρίπτει την έννοια ότι δεν υπάρχει ανάσταση. Δείχνει πως αν δεν υπάρχει ανάσταση, η πίστη του Χριστιανού είναι μάταιη. (Α΄Κορ. ιε΄14,17). Ακολουθώντας την ίδια γραμμή, ο Παύλος επιχειρηματολογεί: «Τί θέλουσι κάνει οι βαπτιζόμενοι υπέρ των νεκρών; Εάν οι νεκροί δεν ανασταίνονται, διά τί και βαπτίζονται υπέρ των νεκρών;» (Α΄Κορ. ιε΄29).

Μερικοί ερμήνευσαν την έκφραση «βαπτιζόμενοι υπέρ των νεκρών» ως μια αναφορά σε βάπτισμα αντιπροσώπου από μέρους των πιστών για νεκρά πρόσωπα. Κάτω από το φως βιβλικών όρων για το βάπτισμα κανείς δεν μπορεί να δεχθεί μια τέτοια άποψη. Ο W. Rebertson Nicoll επισημαίνει ότι αυτό στο οποίο αναφέρεται ο Παύλος ήταν «μια φυσιολογική εμπειρία όταν ο θάνατος των Χριστιανών οδηγεί στη μετάνοια τους επιζώντες, οι οποίοι κατά πρώτο λόγο “για χάρη των νεκρών” (των αγαπητών τους νεκρών), και με την

14. Το βάπτισμα

ελπίδα της επανασύνδεσής τους, στρέφονται στο Χριστό». Ο Παύλος περιγράφει αυτού του είδους τους προσήλυτους ως «βαπτιζόμενοι υπέρ των νεκρών». «Η ελπίδα για μελλοντική μακαριότητα που συνδέεται με οικογενειακή τρυφερότητα και φιλία, είναι ο πιο ισχυρός συντελεστής της διάδοσης του Χριστιανισμού στο ξεκίνημά του». (W. Robertson Nicoll, έκδοση *The Expositor's Greek Testament* [Grand Rapids MI: Wm Eerdmans, 1956], 2ος τόμος, σελ. 931. Ο M. Raeder επισημαίνει ότι η πρόθεση *υπέρ* στην έκφραση «βαπτιζόμενοι υπέρ των νεκρών» έχει την έννοια του σκοπού. Αυτό σημαίνει πως αυτό το βάπτισμα ήταν «για χάρη τού» ή «για χάρη των νεκρών με σκοπό να ξαναενωθούν με τους νεκρούς Χριστιανούς συγγενείς κατά την ανάσταση». [M. Raeder, "Vikaratstaufe in 1 Korinthians 15:29? *Zeitschrift fur die Neutestamentliche Wissenschaft*, 45 (1955), σελ. 258-260, το οποίο αναφέρεται από τον Harold Ricenfeld "Huper" *Theological Dictionary of the New Testament*, 8ος τόμος, σελ. 513]. Howard, *New Testament Baptism*, σελ. 108,109).

Ο Howard δηλώνει ότι, σύμφωνα με τα συμφραζόμενα, η επιχειρηματολογία του Παύλου στο εδάφιο Α΄Κορ. ιε΄29 διατυπώνει: «Αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, εκείνοι που πέθαναν "εν Χριστώ", απλωσθηκαν, και, χωρίς ελπίδα, γινόμαστε απαρηγόρητοι και δυστυχισμένοι, ειδικά εκείνοι που ενώθηκαν με τη χριστιανική εκκλησία και έχουν βαπτισθεί για χάρη εκείνων οι οποίοι πέθαναν εν Χριστώ, ελπίζοντας να ξαναενωθούν με αυτούς.» (Howard, «Baptism for Dead: A Study of 1 Corinthians 15:29», *Evangelical Quartely*, έκδοση F.F. Bruce [Exert, Eng.: Paternoster Press], July - September, 1965, σελ. 141).

22. Damsteegt, «Reaping the Harvest», *Adventist Review*, 22-10-1987, σελ. 15.

23. Δείτε *SDA Church Manual*, σελ.41.

24. White, *Evangelism*.σελ. 313.

14. Το βάπτισμα

25. Karl Barth, *Church Dogmatics*, μετάφραση G. W. Bromiley (Edinburgh: T. & T. Clark, 1969), τόμος 4/4, σελ. 179.

26. G. R. Beasley-Murray, *Baptism in the New Testament* (Grand Rapids, MI: Wm B. Eerdmans, 1973), σελ. 179.

27. Δείτε Edwards, «Baptism».